Грамадскае незалежнае выдан[illegible] [illegible]одзіць з верасня 1995 года

Газета Уладзіміра Кудзінава

СЕРАДА

31 студзеня 1996 года

№ 8 (37)

Цана па падпісцы – 444 руб.,
цана ў розніцу – 700 руб.

Час мясцовы

Інфармацыйны выпуск падрыхтавалі: Л. ЦАЛУЙКА, Л. РУЦІЧ, М. РЫМАЧ.

По 2400, горелый – сегодня...

Помните комикс: вчера по 3 рубля, но мелкие. Ну, о-чень мелкие. Сегодня – по 5 рублей, но крупные, о-чень крупные! Добрый, старый комикс. Нам же теперь обычно не до смеха.

Не до смеха было и покупателям магазина № 5 Ивацевичского горпо. Несколько дней кряду здесь продавали горелый хлеб: черной была не только верхняя корка, но и нижняя, боковые. К тому же цена буханки хлеба в эти дни увеличилась с 2200 рублей до 2400. За явно бракованную продукцию по 2400 рублей, но сегодня! Вчера, ещё не горелый хлеб, но по 2200 рублей. Но это – вчера!

●

Агуркі будуць у маі

У лепшыя часы ў лютым у райцэнтры на прылаўках магазінаў з'яўляліся свежыя зялёныя гурочкі з цяплічнага комплексу. У апошні час іх вырошчваннем займалася малое прадпрыемства „Лета". Ці парадуе сёлета яно спажыўцоў смачнай агароднінай? Аказваецца, гэта рабіць з кожным годам становіцца цяжэй, бо прадпрыемства нясе вялікія страты з-за падаражання газу, якім абаграваюцца цяпліцы. Раней у ёй вырошчваліся многія віды гародніны, шматлікія гатункі кветак. Летась толькі гуркі і памідоры. Гэтай агародніны было рэалізавана для раёна па 25 тон. Прадавалася яна крыху пазней, чым гэта было раней, у мінулыя гады.

Цяпер на цяплічнай плошчы, якая складае каля гектара, зацішша. Але, як паведаміла нам загадчыца вытворчасці М. А. Бысік, людзі тут з'явяцца, пасеюць агуркі, а ў маі іх можна будзе набыць у магазінах.

● НЕ ЎСЁ ТАК ДРЭННА

Спагецці па-стайкаўску

У нас у рэдакцыі ёсць наборная машына. „Тыпатайперам" яна называецца. А для яе ёсць камплект матрыц: якую закладзеш – такі тэкст і атрымаеш. Кожная новая матрыца – і новы шрыфт.

Думалі, гэта толькі ў нас. Аказваецца, не: такую ж машыну мы пабачылі ў кандытарскім цэху в. Стайкі аб'яднання грамадскага харчавання райспажыўсаюза. З той толькі розніцай, што не друкуе яна, а „выдае" макаронныя вырабы. Прычым, сямі найменняў – адпаведна колькасці тых самых матрыц. Паставіў адну – локшына пайшла з таго цеста, што было ў машыну запраўлена, паставіў другую – вермішэль кароткая альбо доўгая, ну, сапраўднае італьянскае спагецці. Пасля трэцяй – ракушкі выходзяць, зноў-такі маленькія альбо большага памеру. Яшчэ якую матрыцу закладзеш – і пойдуць рожкі і вітушкі.

Вось такую машыну вытворчасці Ульянаўскага завода гандлёвага машынабудавання і набылі ў райспажыўсаюзе летась. А літаральна з новага года запрацавала яна ў кандытарскім цэху, які адкрылі побач з райцэнтрам – у вёсцы Стайкі.

Брыгадзір змены, тэхнік-тэхнолаг грамадскага харчавання Валянціна Андрэеўна Азфар работай машыны задаволена. 200 кілаграмаў макаронных вырабаў – такая штодзённая яе прадукцыйнасць, і ўся прадукцыя разыходзіцца з прылаўкаў прадуктовых магазінаў Івацэвічаў, Косава і Быцені імгненна.

Але што машына без людзей: без кандытараў Надзеі Герман і Таццяны Куіс, Галіны Шупенік і Марыі Міхнюк, без яшчэ аднаго брыгадзіра, Таццяны Мінюк? Дзве змены ў кандытарскім цэху – і кожнай хапае работы.

Нараджэнне новага кандытарскага цэха ў Стайках – павеў рыначных адносін. Менавіта апошнія прымусілі і райспажыўсаюз, і аб'яднанне грамадскага харчавання задумацца над галоўным пытаннем сённяшняга дня – як выжыць. Таму і набылі гэтую самую „Іціліцу", як называецца машына, што ахвотна „выдае" з сябе макаронныя вырабы. У кандытарскім цэху яе ласкава называюць „Іціліца-карміліца".

А хіба не так гэта? Макароны стайкаўскіх кандытараў карыстаюцца попытам не толькі за сваю добрую якасць, але і за іх кошт. Калі яны выраблены з мукі першага гатунку, кілаграм іх каштуе ад 7-мі да 7,6 тысячы, вышэйшага – ад 8,5 да 11-ці тысячаў рублёў. Гаспадыні ведаюць: гэта значна танней, чым такія ж вырабы Лідскай кандытарскай фабрыкі.

Дарэчы, райспажыўсаюз ставіць перад сабою мэту наогул замяніць усю лідскую макаронную прадукцыю сваёй уласнай. Для гэтага ёсць яшчэ адна „Іціліца", якая хутчэй за ўсё будзе ўстаноўлена ў кандытарскім цэху івацэвіцкага рэстарана „Шчара". Тады і накруткі лідскія, 26-працэнтныя, на кошт макаронных вырабаў, і транспартныя расходы адпадуць. Глядзіш, сваю танную прадукцыю ў раёне займеем. І людзям добра, і таму ж аб'яднанню грамадскага харчавання нядрэнна...

Адно застаецца пажадаць, каб так і было. І... прыемнага апетыту тым, хто спажывае спагецці. Не, не італьянскія, а нашы, у раёне выробленыя.

◆

НА ЗДЫМКУ (злева направа): кандытары Стайкаўскага цэха Таццяна Куіс, Валянціна Азфар і Надзея Герман.
Фота А. КАНУННІКАВА.

Прызёры – юныя музыканты

Вучні дзіцячых музычных школ нашага раёна прынялі ўдзел у другім туры рэспубліканскага конкурсу, прысвечанага памяці вядомага беларускага музыканта-народніка І. І. Жыновіча. І некаторым з іх „усміхнулася" ўдача.

Так, вучаніца 3 класа івацэвіцкай дзіцячай музычнай школы Святлана Рудовіч, якая займаецца па спецыяльнасці „баян" у выкладчыцы Галіны Барысаўны Радзюк, заняла на гэтым конкурсе другое месца.

Вучаніца шостага класа Целяханскай музычнай школы акардэаністка Ніна Якуш, якая займаецца ў выкладчыцы Алы Рыгораўны Протас, на гэтым конкурсе заваявала першае месца.

Музыканты – прызёры цяпер рыхтуюцца да ўдзелу ў трэцім туры конкурсу, які адбудзецца ў Пінску ў лютым гэтага года.

Т. МІХАЙЛАВА.

● НЕРАЎНАДУШНЫ ПОГЛЯД

1 : 0 НЕ НА КАРЫСЦЬ БЮДЖЭТУ

У рэдакцыю зайшоў малады мужчына і адразу ж з дзвярэй распачаў:

„Тэму хачу падкінуць вам. Якраз для вашай газеты, а не для „Івацэвіцкага весніка", які, як я прачытаў нядаўна, на думку раённых начальнікаў дастаткова поўна асвятляе жыццё раёна. А памойму, такое сцвярджэнне далёкае ад сапраўднасці.

Але я не пра гэта. Пра бюджэт хачу пагаварыць. Вось кіраўнікі нашага раёна часта на дэфіцыт раённага бюджэту скардзяцца. Маўляў, таму і заработная плата настаўнікам і медыкам затрымліваецца, і пенсіі несвоечасова выплочваюцца, і на тое не хапае, і на гэта...

Усё так. Прадпрыемствы нашы або напаўсілы, або наогул не працуюць, гандаль на вёсцы ў заняпадзе, калгасы амаль на лапаткі пакладзены так званымі нажніцамі цэнаў і непамернымі падаткамі. Адкуль тут быць бюджэту? Але ці ўсё ў раёне выкарыстоўваецца для таго, каб хоць як-небудзь гэты самы бюджэт папоўніць? Вунь ваша газета пісала пра кватэры чарнобыльскія ў Косаве, якія літаральна за бясцэнак распрададзены былі. Помню, там гаварылася, што з чыёйсьці лёгкай рукі разбазарана кватэраў на ўнушальную суму каля двух мільярдаў рублёў. А грошы ж гэтыя маглі гэтак жа ўнушальна папоўніць раённы бюджэт, я так разумею.

Помніцца мне яшчэ і перадвыбарнае выступленне сёння ўжо дэпутата Вярхоўнага Савета нашай краіны У. А. Кудзінава. Казаў ён тады, што вось лазню ў райцэнтры развалілі, цэглу і ўсё астатняе разабралі – і зноў жа раён ад гэтага ні капейчыны не атрымаў. Я ж асабіста наогул здзіўляюся: нашто было зносіць такі будынак, які можна было б прадаць з таго ж аўкцыёну? Хіба не на карысць раённаму бюджэту пайшлі б тыя грошы?"

Змоўк на нейкі момант наш наведвальнік. Відаць, абдумваў тое галоўнае, дзеля чаго і завітаў у рэдакцыю. А потым мы пачулі ад яго наступнае. Вядома яму стала, што райвыканкам прыняў рашэнне аб перадачы райспажыўсаюзу ў бестэрміновае і бязвыплатнае карыстанне будынка ўніверсама. Да гэтага само памяшканне магазіна, як і ўвесь пяціпавярховы жылы дом, у якім знаходзіцца магазін, з'яўлялася ўласнасцю раённага вытворчага аб'яднання жыллёва-камунальнай гаспадаркі. Гарадское спажывецкае таварыства арэндавала яго ў РВА ЖКГ, што дазваляла апошняму за „арэндныя" грошы, а гэта каля 100 мільёнаў рублёў у год, пакрываць частку расходаў на ўтрыманне камунальнага жылля.

Цяпер жа гэтую суму павінен будзе выдзяляць вытворчаму аб'яднанню са свайго і без таго беднага бюджэту раён, ці правільней, райвыканкам. А вось райспажыўсаюзу і Івацэвіцкаму гарпо пашанцавала вельмі: мала таго, што памяшканне ўніверсама стала іх уласнасцю, да ўсяго ім будзе ісці яшчэ і плата за арэнду прыватнай асобай – камерсантам – часткі гэтага магазіна. Выгадна, скажам, відавочная.

І тут узнікае некалькі заканамерных пытанняў. Па-першае, як можна было аб'яднаць дзве розных формы ўласнасці – дзяржаўную, якой з'яўлялася памяшканне магазіна, з кааператыўнай, уласцівай нашаму гандлю?

А па-другое, няўжо наш бюджэт раптам стаў такім багатым, што памяшканне не прадаецца за грошы (калі ўжо рашылі адмовіцца ад арэнды), а перадаецца спажывецкаму таварыству бязвыплатна? Да ўсяго ж, перадаецца гарпо, справы ў якім ідуць, наколькі нам вядома, зусім нядрэнна.

Гэта добра, калі гарадское спажывецкае таварыства ўпэўнена трымаецца на плыні ў цяперашні нялёгкі для ўсіх час. Акрамя задавальнення, аніякіх іншых пачуццяў такі факт у нас не выклікае. І ўсё ж хочацца задацца яшчэ адным пытаннем: а як паўплывае на стан гарадскога гандлю бясплатная перадача нашаму гарпо, да ўсяго, у бестэрміновае карыстанне, памяшкання сённяшняга ўніверсама? Канечне ж, у першу чаргу маюцца тут на ўвазе цэны і цэнавыя накруткі. Ці стануць пасля такога шчодрага падарунка танней каштаваць прадуктовыя тавары ў магазіне? Па логіцы, як нам думаецца, так і павінна быць.

Але ці будзе? Як кажуць, пажывем – пабачым.

М. МІКАЛАЕЎ.

ПОСЛЕРОЖДЕСТВЕНСКАЯ БАЙКА

ИОАН ЯН — ГЕРОЙ ПЕРА

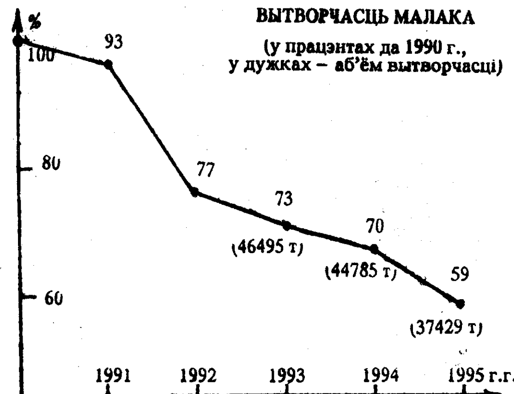
Ну, что ж, начнем пожалуй так:
Жил в городке на букву „К"
Простой парнишка. Не дурак.
Судьбой, заметим, не обижен:
Дружил и даже очень с книгой.
Еще стишки писать умел
И в тех стишках поднаторел.
Писал округло, зычно, гладко,
Но тем не менее с оглядкой.
О том, чтоб слушался он власть,
Ему не раз твердила мать:
„Сын, против власти что писать –
Как против ветра стать и ..." (Но
Опустим слово здесь одно).
Он научился шаркать ножкой
И прогибаться понемножку.
И с барского стола все крошки
Наденным хлебом стал считать.
И научился продавать:
Способность врать – ту за похлебку,
Стишки – за ржавый хвост селедки.
Друзей – за счастье выпить водки
В кругу имущих. Как не пить
За право подлости творить!
Вот здесь сказать нужно и это –
Заботил очень секс поэта.
(Хоть, помните, в стране Советов
Все утверждали – секса нету!)
На женщин глаз любил он класть!
На то использовал и власть.
У мужа мог жену украсть,
Использовать – и тут же бросить.
И зазывал частенько в гости
В свой кабинет все новых лиц:
Из институтов выпускниц–
Красивых молодых девиц.
И ласки женской добивался
Тем, что пугал, грозил, кусался.
Ещё одно нужно отметить –
За подлости свои за эти
Наш секс-геройчик не ответил!
А власть – взвела на пьедестал,
И вот „заслуженным" он стал!
Он знал лишь то, что знать велели
И видел то, куда смотрели
Его хозяева. Расстрелы
Людей невинных, голод людский
Не волновали. Тут был глух он.
Вот так и прожил жизнь – все гладко.
И врал теперь он без оглядки.
Он был уверен, что порядки
Все существующие – вечны.
Вот и ошибся же, конечно.
Как ветры перемен задули –
Он трясся, словно волк под дулом.
А показалось – власть вернулась,
Враз осмелел и план состроил:
„Вот их в Сибирь уж мы погоним!"
Опустим годы – много грязи.
Мы о сегодняшнем расскажем.
Уж стар он стал. Давно не молод
Однако стихоплетный голод
Ещё не раз услышит город.
Дожился до седых волос,
А вот сгодился – верный пес!
И стал ли ум его с изъяном,
(Про то сказать не можем прямо)
Назвался летописцем Яном!
И стал строчить стишки и сказки
По четкой правящей указке.
Куда как нужен властным дядям
Такой, что лает. И не глядя
Строчит пером. Зато ведь гладят
По шерстке и по голове.
„Ах, лай, ах, нет тебя умней!"
Брехни сюда – он сразу в позу,
Слюна у рта – так лает грозно!
Язык подвешен! Папа Крестный
Давно подумал за него:
За что тут лаять, на кого...
Иль скажут – сказку сочини-ка!
А он и рад, не шит же лыком.
Из грязи сотворится мигом
На лжи замешенная сказка,
Где злость и ненависть – все в связке.
Писал посредственно и много:
Мог оплевать запросто Бога,
Прославить подлеца любого
И оду вору накрапать...
А что – коль врать, так сильно врать!
...Эх, глупый Ян, слепая шавка!
Ей Богу, как тебя мне жалко,
Что совесть за столом ты барским
На кость идеи променял...
Что в жизни понял? Что узнал?
Ян – летописец! Шавки служат
Пока их голос будет нужен.
Ну, а потом... Да бросят в лужу!
И первый камень (я не вру!)
В тебя хозяева швырнут!
Ну, а мораль стара, как мир:
Закончится сей гнусный пир,
И призовет Господь на суд,
И по делам там воздадут.
Увы, там званья не спасут!
Коль гавкал шавкой – будь в ответе
Быть псом тебе и на том свете!

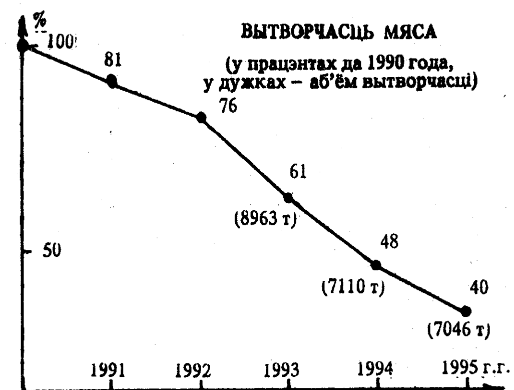
С. МИКОЛИН.

● ЭКАНАМІЧНЫ ТУПІК?

Куды крывая вывела?

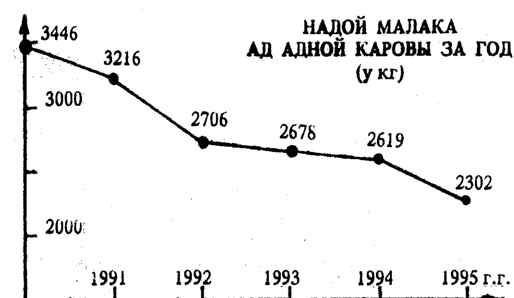
Жывёлагадоўля

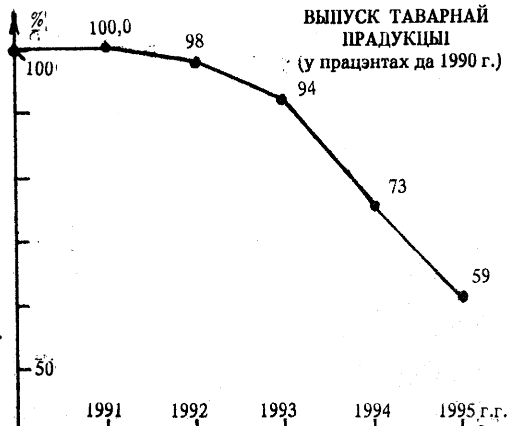

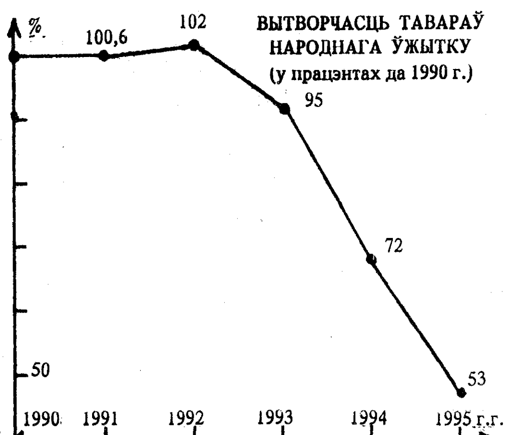

Прамысловасць, будаўніцтва

ЗАМЕСТ КАМЕНТАРЫЯ

Тое, што вы бачыце перад сабой, шаноўныя чытачы, раней называлася ўпэўненымі крокамі пяцігодкі. Мы ўзгадалі, што 1996 год есць чарговы новы год па сталінскаму летазлічэнню ў пяцігодках і вось вырашылі паглядзець самі і вам паказаць: што там у нас за вынікі. Такіх графікаў, што адлюстроўваюць гаспадарчую дзейнасць раена ў цэлым за пяць год, вы не знойдзеце нідзе. Каб скласці іх, нам давялося перагледзець газеты, пачынаючы з 1990 года...

За гэтыя пяць год адбылося шмат значных падзей: першыя сапраўдныя выбары ў Беларусі; абранне першага беларускага Прэзідэнта; майскі рэферэндум і змена нацыянальных сімвалаў; абранне другога дэмакратычнага Вярхоўнага Савета.

А яшчэ выходзілі і закрываліся новыя газеты; мяняліся рэдактары і назвы выданняў; з'яўляліся і знікалі тэлепраграмы і іх вядучыя. За пяць гадоў мы даведаліся, што мы – розныя. Мы зразумелі, што адрозненне – не падстава страляць адзін у аднаго. Шкада, што не ўсе. Мы навучыліся думаць, і думкі свае не сталі ўтойваць. І як вынік усіх гэтых і іншых падзей – новая, незалежная газета ў раене.

Названыя падзеі – на фоне вось гэтых графікаў, на фоне катастрафічнага абвалу ва ўсіх сферах дзейнасці. І ці варта ва ўсім вінаваціць развал Саюза? Сельская гаспадарка пачала прыходзіць у заняпад яшчэ ў 1990 годзе... Абвальнае падзенне ў прамысловасці, на думку многіх кіраўнікоў, – следства непамернага падаткаабкладання прымысловых прадпрыемстваў. Што можна будаваць, чаго чакаць, калі амаль стаць прамысловасць?

Глядзіце, параўноўвайце, думайце... Куды ісці Беларусі?..

● І СМЕШНА, І ГРЭШНА!

ХТО Ў ЛАЗНІ ГАСПАДАР?

альбо ХОЧАШ ПАПАРЫЦЦА – ЛЕЗЬ У БАЛЕЮ

Ах, як падабаліся нам некалі словы „дзяржаўная ўласнасць"! Нас так прывучылі да іх, так выхвалялі, што ўспрымалі мы гэта словазлучэнне няйнакш, як з замілаваннем. І думалі пра сябе: дзяржаўнае – гэта ж наша, амаль уласнае, бо ўсенароднае. Цёпла гэтак рабілася на душы ад такой думкі.

Ці не таму сёння ў таго-сяго крывіцца твар ад слоў „прыватная ўласнасць", „прыватная крама", „прыватнае атэлье". Не можам мы прывыкнуць да гэтай другой, народжанай сённяшнім „савецка-капіталістычным" часам, уласнасці.

Але гэта так, да слова. Бо ёсць, аказваецца яшчэ адна ўласнасць, якая, калі пра яе стала нядаўна вядома тым, хто прымаў удзел у рабоце 4-й сесіі райсавета, была сустрэта прысутнымі не з замілаваннем і не з абурэннем, а з самым звычайным здзіўленнем і нават выклікала ў стомленых ад дакладаў і выступленняў дэпутатаў і запрошаных на сесію прыліў некаторай весялосці.

Мяркуйце самі. Зайшла гаворка пра тое, што няма дзе памыцца жыхарам райцэнтра: старую лазню паспяшаліся разваліць, новая ж вось ужо два гады аніяк не след не запрацуе, бо ўвесь гэты час толькі і паспяваюць выяўляць, а потым ухіляць шматлікія недаробкі.

Зразумела, абурыўся такім становішчам той-сёй з раённых кіраўнікоў, тут жа памкнуўся строга спытаць з вінаватых за „этакое безобразие". Ды аказалася, што спытаць не было з каго. Няма гаспадара ў новай раённай лазні! Не лічыцца яна ні на чыім балансе: ні на балансе ўпраўлення капітальнага будаўніцтва райвыканкама, якое падчас будаўніцтва лазнева-пральнага камбіната выступала ў ролі заказчыка, ні на балансе раённага вытворчага аб'яднання жыллёва-камунальнай гаспадаркі, для каго, быццам бы, будаваўся камбінат. Пра гэта ў адзін голас заявілі на сесіі як дырэктар РВА ЖКГ Л. М. Кавалевіч, так і начальнік упраўлення капбудаўніцтва П. В. Кронда. Менавіта пасля такой катэгарычнай заявы ў прэзідыуме сесіі наступіла „мінута маўчання", а ў зале ўсталявалася сапраўдная „нямая сцэна". Ну, якраз, як у гогалеўскім „Рэвізоры". Усе былі, як нам падалося, літаральна шакіраваны адкрыццём яшчэ адной формы ўласнасці – нічыйнай. Хто ведае: мо той-сёй з прысутных у гэты момант грэшнай справай падумаў пра сябе (шкада, што не ўсклікнуў на ўсю залу): „Вось яна, вяршыня „рынкавага сацыялізму"! „Не дзяржаўная, не прыватная, а менавіта нічыйная ўласнасць дагэтуль не была вядома нікому. І, нарэшце, з'явілася!"

Але аддамо належнае! Ніхто з прысутных не паспяшаўся з залы, каб ці то ў сваім рабочым кабінеце, ці дома за настольнай лямпай тэарэтычна абгрунтаваць адкрыццё новай формы ўласнасці. Падчас той нямой сцэны, як нам падалося, разгублена, у стане няёмкасці адчувалі сябе ў прэзідыуме. У зале ж пакрысе адыходзілі ад шоку, пра што сведчылі хітраваты бляск вачэй і ўсмешкі на тварах удзельнікаў сесіі.

Гэтым „інцыдэнт" з лазняй, па сутнасці, вычарпаўся. Са згоды ўсіх, зацікаўленых і нават незацікаўленых бакоў, было вырашана вярнуцца да лазневага пытання пазней.

Не магло пакінуць абыякавым гэта пытанне і нас, журналістаў „Газеты Уладзіміра Кудзінава". Паспрабавалі мы пашукаць гаспадара камбіната, і як кажуць, днём з агнём не знайшлі. Ну, няма яго на сённяшні час – і ўсё тут. Ёсць майстар лазнева-пральнага камбіната, які працуе ад РВА ЖКГ Ю. І. Суханосік. Але і Юрый Іванавіч, як ні дзіўна гэта было чуць, казаў: не, не раённага вытворчага аб'яднання жыллёва-камунальнай гаспадаркі гэта ўласнасць, бо не лічыцца на яго балансе. Са слоў майстра, толькі закончаны дурань рашыўся б узяць на гэты самы баланс такі, з рук вон дрэнна зроблены аб'ект. І тут дастаў папку з добрым дзесяткам актаў на выкананне тых ці іншых работ. На некаторых актах, хоць датаваны яны і 93-м, і 94-м гадамі, подпісы прадстаўнікоў РВА ЖКГ адсутнічалі. Скажам, пад актам па будове бетоннай падлогі ці пад такім жа актам па гідраізаляцыі падлогі стаялі подпісы галоўнага інжынера МПМК-11 І. С. Шывырова і выканаўцы работ майстра Л. І. Шурко, а вось тыя, хто павінен быў прыняць гэтыя работы, ад подпісу папер адмовіліся. І, як аказалася, правільна зрабілі.

А цяпер вернемся крышачку назад, ну, скажам, у сакавік 1994-га года. У Івацэвічах – свята. Няхай не запушчаны ў эксплуатацыю ўвесь лазнева-пральны камбінат, затое пачалі працаваць мужчынскае і жаночае аддзяленні лазні. Той-сёй з гараджан паспеў не толькі памыцца, але і ў сауне пасля парылкі асалоду паспытаць. А дзеці, ах, як прыахвоціліся да гэтых маленькіх басейнаў дзеці, па паўдня плюхаліся – і не выгнаць іх адтуль было.

Але нядоўга радаваліся аматары парылак ды бярозавых венікаў. Праз месяц сапраўднымі вясновымі ручаямі пацякла падлога мужчынскага аддзялення. Вада пазалівала абсталяванне на першым паверсе. Адначасова пацёк басейн, пачала адвальвацца плітка са сценаў.

Знайшлі выйсце – пераключыліся на жаночае аддзяленне, у якім маглі памыцца не толькі жанчыны, але і мужчыны. Зразумела, не адначасова, а ва ўстаноўленыя для іх розныя дні. Працягнулася гэта „удовольствие" да мая мінулага года, пакуль працавала квартальная кацельня, якая забяспечвала лазню гарачай вадой. Відаць, вырашылі: на тое і лета, каб у рэчцы плюхацца, можна і без лазні абысціся.

А восенню зноў забурліла гарачая вада па трубах лазні. Ды так забурліла, што лазню тэрмінова прышлося зачыняць. На гэты раз цякло зверху ўніз усюды – і праз падлогу, і праз сцёкавыя трапы, і яшчэ немавядома адкуль. Патоп, дый годзе. Вось тады і вызначылі канчаткова (а можа і раней, толькі сціпла маўчалі), што абліцовачная плітка клалася на падлозе і сценах з грубейшым парушэннем існуючых патрабаванняў, без выкарыстання спецыяльнай гідраізаляцыі. Не зачаканенымі і не заманалічанымі як след аказаліся сцёкавыя трапы. Ды што там пра іх казаць, калі нават з басейнаў, каркас у якіх быў зварваны з металу і абкладзены той жа пліткай, вада таксама не ўтрымлівалася і, знайшоўшы трэшчыны (вынік несумленнай работы зваршчыкаў), шчодра палівала першы паверх.

І вось з усімі гэтымі недаробкамі таму-сяму вельмі хацелася перадаць лазнева-пральны камбінат раённаму вытворчаму аб'яднанню жыллёва-камунальнай гаспадаркі. Дзякуючы рашучасці і прадбачлівасці кіраўніцтва апошняга, гэтага не адбылося. Не праяві ў той час РВА ЖКГ прынцыповасці, сёння б яно, і без таго знаходзячыся ў цяжкім фінансавым стане, асудзіла б сябе на яшчэ большыя цяжкасці. І вядома ж, на вялікія непрыемнасці, якія, нібы тая неўтаймаваная вада ў лазні, паліліся б зверху, г. зн. з „белага дома".

У гэтыя дні будаўнікі МПМК-11, якая з'яўлялася генпадрадчыкам, выпраўляюць як свае ўласныя хібы, так і брак, дапушчаны іншымі арганізацыямі, скажам, СПМК-23. Перакладзена 300 квадратных метраў пліткі, трэба пакласці яе яшчэ 100 квадратаў у пральні ды 80 – у раздзявалках. Падвышаюцца сценкі малых басейнаў. Пастаўлена сапраўды „баявая" задача: праз два тыдні ўхіліць усе недаробкі ў мужчынскім аддзяленні і запусціць яго ў работу.

У рэальнасці такой задачы вельмі засумняваўся ў размове з карэспандэнтам начальнік упраўлення дзяржаўнага будаўнічага нагляду аблвыканкама У. У. Парашка. Праўда, у адказе на заканамернае пытанне, па чыёй віне дапушчаны такі грубы брак, Уладзімір Уладзіміравіч быў менш катэгарычным: маўляў, так, недагледзелі ў раёне, вось і займелі сабе „балячку" ў выглядзе нікому не належачага лазнева-пральнага камбіната.

Канкрэтнага адказу на такое ж пытанне не ўдалося атрымаць ні ад інжынера архбудкантролю раёна А. В. Слінчук, ні ў самім упраўленні капітальнага будаўніцтва райвыканкама. Дакладней, гэтак пад 60 працэнтаў віны за брак адводзілася МПМК-11, астатняе – на сантэхнікаў той жа СПМК-23. Што датычыць кіраўніцтва ўпраўлення капбудаўніцтва ці таго ж архітэктурна-будаўнічага кантролю, дык там спасылаліся на вялікую колькасць аб'ектаў, якія прыходзіцца кантраляваць, ды на „чахарду" з тымі людзьмі, на якіх непасрэдна быў ўскладзены кантроль. Маўляў, спачатку такі кантроль ажыццяўляла Я. Падайка, пасля яе звальнення – І. Пятручэня, які таксама потым перайшоў на іншую работу. Звольніўся і былы намеснік начальніка ўпраўлення капбудаўніцтва С. Асіпік, які непасрэдна курыраваў аб'ект „лазнева-пральны камбінат" і адказваў за якасць выконваемых там работ. Сёння, калі ўсе гэтыя людзі не працуюць на ранейшым месцы, атрымліваецца, і спытаць няма з каго. Але ці так гэта? Хутчэй за ўсё, не так.

Кажуць, пасля бойкі рукамі не размахваюць. І на самой справе, позна ўжо размахваць. Плакалі вялікія дзяржаўныя грошы, якіх і без таго цяпер катастрафічна не хапае. Нехта ў той жа МПМК-11 сёння, „укалваючы", не ведае, што частка ягоных грошай ідзе на аплату работ па выпраўленню дапушчанага браку. На гэта „выпраўленне" ніхто ж асобна сродкі не выдзеліць. Вось так абыякавасць да якасці будаўніцтва, самае звычайнае разгільдзяйства і безадказнасць з боку інжынераў, прарабаў, майстроў дый саміх будаўнікоў абарочваецца матэрыяльным уронам для іншых. У нас жа аніяк яшчэ не навучыліся выпраўляць брак за кошт тых, па чыёй віне ён дапушчаны.

Тым часам РВА ЖКГ, хоць юрыдычна і не з'яўляецца яшчэ гаспадаром лазнева-пральнага камбіната, аплочвае мільённыя месячныя затраты за выкарыстоўваемую электраэнергію, у рэшце рэшт, утрымлівае ў лазні няхай невялічкі, пакуль што з чатырох чалавек штат. Няма сумнення, што камбінат з цягам часу – і чакаць гэтага наўрад ці прыйдзецца доўга – стане ўсё ж уласнасцю раённага вытворчага аб'яднання ЖКГ. І тады перад ім паўстане шэраг новых праблем. Спатрэбяцца немалыя датацыі на ўтрыманне лазнева-пральнага камбіната, бо лазні яшчэ ніколі не прыносілі прыбытку, а сёння гэта немагчыма тым больш. Адно памыечнае месца для аб'яднання, па самых грубых падліках, абыдзецца ў пяць разоў даражэй, чым будзе каштаваць білет таму, хто прыйдзе ў лазню папарыцца. Даволі энергаёмістае абсталяванне пральні таксама не дазволіць абслугоўваць людзей па прымальных для іх цэнах. Тут бы лепш, чым карыстацца дарагой электраэнергіяй, займець свой паравы кацёл, але і гэта задорага для РВА ЖКГ пры яго сённяшнім фінансавым стане.

Але нават калі ўсё, вышэй сказанае, адкінуць прэч, палічыць, што гэта не больш, чым дробязь, усё роўна пральня не запрацуе, бо адсутнічае сістэма хімічнай ачысткі нашай, перанасычанай жалезам, івацэвіцкай вады, у якой бялізна лёгка можа пафарбавацца з белай у жоўтую, калі не карычневую. Фільтры для ачысткі вады ад механічных прымесяў ёсць, а вось, каб забяспечыць яшчэ і належны яе хімічны састаў, патрэбна так званая малая станцыя абезжалезвання, якая таксама каштуе грошай.

Майстар лазнева-пральнага камбіната Ю. І. Суханосік у размове з намі прыкідваў, як з карысцю выкарыстаць памяшканні дзвюх цырульняў плошчай па 32 квадратныя метры кожнае: ці то пад магазіны перадаць, ці яшчэ пад што, бо цырульні гэтыя нікому цяпер непатрэбныя. Да ўсяго, у будынку камбіната прадугледжаны буфет з падсобнымі памяшканнямі, які зноў-такі можна было б прыстасаваць пад нешта больш прыбытковае, калі пашырыць тыя 17 квадратных метраў за кошт гардэробаў.

А яшчэ Юрый Іванавіч выказаў меркаванне, што, на яго погляд, ёсць сэнс ізаляваць пральню ад іншых памяшканняў ды наладзіць абслугоўванне нашых бальніц, якія карыстаюцца ўжо даволі састарэлай і прымітыўнай уласнай пральняй ды паслугамі Слоніма і Пінска.

Запусціўшы ж нашы два вялікія басейны (зноў-такі пасля таго, калі яны змогуць запаўняцца чыстай па якасці вадой), працягваў Ю. І. Суханосік, можна было б нашым школам праводзіць у іх урокі фізкультуры, розныя спаборніцтвы, вучыць дзяцей плаваць. Канечне ж, не задарма, а за адпаведную плату.

Шмат вось такіх прыкідак, звязаных з будучым выжываннем лазнева-пральнага камбіната, прагучала з вуснаў майстра Суханосіка. Над тым, што ён гаварыў, дый многім іншым такога ж кшталту, яшчэ доўга будзе думаць кіраўніцтва РВА ЖКГ. Калі, вядома, стане гаспадарам камбіната.

А пакуль што апошні – нічыйны. Што, зразумела, нядобра. Бо такой уласнасці – нічыйнай – у прыродзе не бывае. І не павінна быць.

М. РЫМАЧ.

● ШКОЛЬНЫ МЕРЫДЫЯН

БОЛЬШ ЗА ЎСЁ ДЗЕЦІ БАЯЦЦА СМЕРЦІ

Любіць працаваць з дзецьмі класны кіраўнік 8 „Д" класа івацэвіцкай СШ № 4 Аляксандр Аляксеевіч Шыла ў плане пазнання іх псіхалогіі, прывычак, светапогляду. А больш даведваецца пра іх ён з дапамогай своеасаблівых тэстаў, ананімнага анкетавання. Так, у чарговай анкеце першым пытаннем было: „Чаго больш за ўсё на сённяшні дзень вы хацелі б?" Адказы былі самыя розныя: дзеці хацелі б добра закончыць школу; паступіць кудынебудзь вучыцца; мець кватэру; зарабіць долараў; каб бацькі былі здаровыя...

„Чаго б я не хацеў, каб са мной зрабілі?" Сугучна пытанню дзеці не хацелі б трапіць у аварыі, не жадалі, каб што-небудзь дрэннае здарылася з бацькамі. Адказы на гэта пытанне таксама былі самыя розныя.

Трэцяе пытанне ў анкеце значылася: „Чаго больш за ўсё на свеце вы баіцеся?" З усіх 22-х вучняў 16 адказалі, што больш за ўсё яны баяцца... смерці (?!). Надзіва недзіцячыя меркаванні. Але, відаць, глеба для іх адна – наша цяжкае сённяшняе жыццё, якое факусіруецца ў дзіцячай свядомасці незалежна ад жадання і ўзросту.

Для агульных звестак дададзім: амаль палова класа, дзе праводзілася гэта анкета, займаецца на „выдатна" і „добра", непаспяваючых наогул няма.

Р. ЛЮДОВІЧ.

З узнагародай!

За шматгадовую добрасумленную працу і значны ўклад у развіццё палівазабеспячэння вобласці вядучы эканаміст Івацэвіцкага райпалівазбыту Ніна Васільеўна МІХАЛЬЧУК адзначана падзячным пісьмом аблвыканкама.

Віншуем з узнагародай!

ВАШЕ ЗДОРОВЬЕ

Витамины: благо или вред?

Их продают повсюду в красивых упаковках. „Супрадин", „Суправит", „Редоксан" – от названий пестрит в глазах, пойди разберись, что лучше. Их раскусывают и проглатывают, не задаваясь никакими вопросами. Но, может, пришло время их все-таки задать? Полезно ли принимать столько витаминов? Действительно ли они безопасны? Всегда ли мы принимаем то, что нужно, и когда нужно?

Сегодня витамины как никогда популярны. В наших глазах они превратились в источник здоровья и хорошего внешнего вида. На них возлагают надежду провести зиму без болезней, избежать грипп и победить усталость. Никто уже не спрашивает мнения врачей, достаточно простого одобрения фармацевта.

Новый „продукт здоровья"

Витамины – это элементы, необходимые нашему организму, которые мы получаем через пищу. У каждого своя особенность. Витамин „А" хорош для зрения, В$_1$ – для сердца и нервной системы... Мы находим их в основных продуктах питания, что позволяет нам поддерживать удовлетворительный витаминный баланс, если наше питание организовано правильно. И однако нас не перестают беспокоить вопросы. Пища, которую мы употребляем, пусть и в достаточном количестве, такая же полезная и натуральная, как раньше? А овощи, растущие на минеральных удобрениях, фрукты без вкуса, птица из инкубаторов – достаточно ли в них витаминов? А быстро приготовляемые блюда? А загрязнение почвы? А наш городской образ жизни, в котором преобладают стрессы, а не апельсиновый сок? Не вредно ли все это? Отсюда и необходимость – иногда настоящая, но чаще предполагаемая – в дополнительном употреблении витаминов.

Эта мода на витамины во многом обязана американским ученым, ярым сторонникам витаминотерапии. И особенно с тех пор, как были обнаружены новые организмы – свободные радикалы.

Средство от коррозии организма

На последнем конгрессе по витаминам американский профессор Джеймс Микель объяснял, что не стоит забывать, что человек живет в воздушной среде, в частности, в кислороде. Это означает, что ткани его организма подвержены постоянному окислению. Другими словами, человек ржавеет! Это окисление освобождает в организме неконтролируемые частицы, так называемые свободные радикалы, которые атакуют мембраны клетки. Различные исследования показали, что некоторые витамины (например, А и Е), помимо прочего, могут противостоять разрушительному действию свободных радикалов.

Не все подряд и не лишь бы когда

По мнению французских врачей, принимать витамины в предписанных дозах редко бывает опасным. Единственные случаи гипервитаминоза могут встречаться при длительном терапевтическом лечении витаминами А и Д. И все же не стоит все время хрустеть таблетками. Хотя переизбыток витаминов в некоторых случаях может быть оправдан с медицинской точки зрения.

Для детей и пожилых людей рекомендуется витамин Д. Он задерживает кальций в костях, обеспечивает их рост и хорошую осанку. Продукты, богатые витамином Д: яйца, молочные продукты, жирная рыба.

Если вы придерживаетесь низкокалорийной диеты, то подвергаете себя опасности! Ниже 1200 Ккал/день – и витаминная поддержка через пищу не обеспечивается. Только витамин С продолжает присутствовать благодаря употреблению овощей и фруктов. В таких случаях диетологи рекомендуют употреблять поливитамины.

Если вы занимаетесь спортом, то восполнить силы вам помогут диетические напитки, богатые глюкозой и витаминами С и В$_1$.

Витамин С полезен по многим причинам. Во-первых, если вы курите. Больше 20 сигарет в день – и уровень витамина С в крови падает на 20% по сравнению с нормальным. Его полезно также принимать для предупреждения гриппа, простудных заболеваний, так как белые кровяные тельца, защищающие нас от инфекций, исчерпывают свои резервы витамина С, когда мы заболеваем. А недавние исследования показали, что возникновение катаракты встречается гораздо реже у тех людей, которые регулярно принимали витамин С. Рекомендуемая доза: 500–1000 мг по утрам в течение трех недель (250–500 мг для детей с 6-летнего возраста).

Витамин А хорош для зрения. Он в основном находится в молочных продуктах, яйцах и печени. Кроме того, он присутствует в виде бетакаротина в цветных овощах и фруктах (морковь, абрикосы).

Витамин В9 особенно необходим для беременных женщин. Его недостаток может негативно влиять на плод (неврологические нарушения). Он находится во всех листовых овощах, цветной капусте, горохе, печени.

Витамин Е, о котором все больше и больше говорят, это витамин против старости. Прекрасный борец против свободных радикалов, он также препятствует возникновению некоторых сердечных заболеваний. Его источники: все растительные масла, злаковые, яйца, зеленые овощи.

(Перевод с французского).

ЗДАРЭННІ

ЧАЛАВЕК ЗГАРЭЎ ЯК ФАКЕЛ

Існуе заканамернасць, што з узмацненнем маразоў адразу павялічваецца колькасць пажараў у жылых дамах і кватэрах грамадзян. Прычына – празмернае і няправільнае выкарыстанне печаў і ацяпляльных электрапрыбораў. А ўявіце, што можа адбыцца ў доме адзінокага чалавека, які ў дадатак пасябраваў з Бахусам і ўжо не ўяўляе свайго існавання без яго „падтрымкі".

І. М. Куратнік з в. Горталь жыў у сваім доме адзін і ўпадабаў спіртное. Працаваў гэты 45-гадовы мужчына паляводам у мясцовым калгасе. У той дзень ён зноў быў п'яным. Але „ўнутранага абагрэву" яму здалося недастаткова. Распаліў у печы, ды так і пакінуў яе з расчыненымі дзверцамі. Не паспеў ён прыперціся да печы з боку дзверцаў, як полымя імгненна перакінулася на адзенне і абпаліла яго літаральна з ног да галавы. Паколькі чакаць паратунку не было адкуль, то небарака так і згарэў, упаўшы ніц у сваім уласным доме. Акрамя чалавека, агонь больш нічога не знішчыў. Прагарэла толькі падлога ў тым месцы, дзе ў полымі загінуў гаспадар.

Паняцці накшталт „вып'ю–загінуў" вельмі моцна замацаваліся ў нашым грамадстве і набылі непарыўную сувязь. На вялікі жаль, здараецца яшчэ і так, што прыхільнасць да гарэлкі не толькі дэградуе чалавека, як асобу, а ў прамым сэнсе ператварае яго ў абпаленую галавешку, дым і попел.

В. МОЛАШ,
старшы супрацоўнік цэнтра навучання правілам пажарнай бяспекі Івацэвіцкага атрада ваенізаванай пажарнай службы.

ЗЛОДЗЕЙ АБАКРАЎ ЗЛОДЗЕЯ

Той, хто крадзе ў іншых, ніколі не застрахаваны ад таго, што і ў самога могуць нешта пацягнуць. Але адна з грамадзянак раёна, якая пражывае ў вёсцы і якая добра напрактыкавалася на крадзяжы, відаць, забылася пра гэту ісціну. Акрамя таго, яна прыгандлёўвала спіртным уласнай вытворчасці. Менавіта ў напрамку яе дома і накіраваўся ў адзін з зімніх вечароў аматар прыкласціся да чаркі. Але на дзвярах, на жаль, вісеў замок. Доўга не разважаючы, зрываў яго разам з прыбоем, зайшоў у хату. Зазірнуў на печку. Там стаяў мяшок з цукрам. Падхапіў яго, аднёс дадому. Другім рэйсам забраў банкі з фарбай для падлогі і іншыя рэчы. Ды прыйшлося ўсё вярнуць, бо „марафон" хутка выкрыўся.

Г. АЛЯКСАНДРАЎ.

Сардэчна віншуем!

ШАНОЎНЫЯ
Ганна Анатольеўна ЯГОРАВА,
Віктар Васільевіч ШЛЯЖКА
і Алена Аляксандраўна МОХАВА!

Віншуем Вас з днём нараджэння. Здароўя Вам моцнага, настрою выдатнага і аптымізму! Дзякуем за старанную і добрасумленную працу ў нашай фірме.

Няхай пад сонейка шчаслівы бег
Да ста гадоў працягнецца Ваш век.
Хай назаўжды да Вашага парога
Хваробе, старасці закрыецца дарога.

Адміністрацыя і ўвесь калектыў гандлёва-прамысловай фірмы „Івацэвічы".

❋❋❋

Паважаных Антаніну Зіноўеўну і Юрыя Міхайлавіча КАМЯКОЎ з г. Івацэвічы ад усёй душы віншуем з нараджэннем унучкі. Здароўя і шчасця новаму чалавеку і ўсёй Вашай сям'і.

ВАШЫ СЯБРЫ.

АЛЁ, РЭДАКЦЫЯ?

ЧУЖОЙ ЗГУБЫ НЕ ХАЧУ

– Рэдакцыя „Газеты Уладзіміра Кудзінава"? Звяртаюся да вас з незвычайнай просьбай. Дапамажыце знайсці таго хлопца, які ў нецвярозым стане забыўся на маім агародзе сінюю сумку з радыёапаратурай у ёй. Хто ведае, а раптам ён пазычыў гэту апаратуру ў каго-небудзь і цяпер чэша патыліцу, як вярнуць яе. Усяляк бывае. Мне ж чужой згубы не трэба. Калі адгукнецца гаспадар сумкі, дык няхай патэлефануе мне, Васілевічу Васілю Ільічу, на нумар 2-31-11.

АД РЭДАКЦЫІ: Па годнасці ацаніўшы высакародны ўчынак Васіля Ільіча, мы з задавальненнем паведамляем, што, каб атрымаць згубу, можна звярнуцца і ў рэдакцыю „Газеты Уладзіміра Кудзінава". У нас можна атрымаць хатні адрас В. І. Васілевіча. Што датычыць нашых каардынатаў месцазнаходжання рэдакцыі і нумара тэлефона, дык яны на гэтай старонцы газеты.

КІНО

Кінатэатр „Партызан"

г. Івацэвічы

*31 студзеня – **„Кат"** (Расія, дзве серыі) – 18.30;*

*1 лютага – **„У пагоні за татуіроўкай"** (амерыканскі прыгодніцкі фільм) – 19.00;*

*2 лютага – **„Мэкі-нож"** (амерыканскі музычны фільм) – 19.00;*

*3 і 4 лютага – **„Тата – мой палюбоўнік"** (французская кінакамедыя) – 17.00, 19.00;*

*5 лютага – **„Мадо да запатрабавання"** (Францыя, паэтычная навела пра каханне, нянавісць і здраду) – 19.00;*

*6 лютага – **„Бабнік"** (Расія) – 19.00;*

Кінатэатр „Юбілейны"

г. Косава

*1 лютага – **„Прысуд"** (Індыя, дзве серыі) – 20.00;*

*2 лютага – **„Кароткі фільм пра каханне"** (Польшча) – 20.00;*

*4 лютага – **„Каляды ў Боба"** (Францыя) – 20.00;*

*5 і 6 лютага – **„Дрэнныя хлопцы"** (ЗША) – 20.00.*

Кінатэатр „Кастрычнік"

г. п. Целяханы

*1 лютага – **„Рыцар-адзіночка"** (КНР) – 20.00;*

*2 і 4 лютага – **„Вар'яцкая кампанія"** (Германія) – 20.00;*

*5 лютага – **„Рызыка без кантракта"** (Расія) – 20.00;*

*6 лютага – **„У пагоні за татуіроўкай"** (ЗША) – 20.00.*

Газета выдаецца на беларускай і рускай мовах. Набіраецца ў Івацэвічах, друкуецца ў Баранавіцкай друкарні (г. Баранавічы, вул. Савецкая, 80). Выходзіць два разы на тыдзень: у сераду і суботу.
Фармат 420х300 мм. Аб'ём – 1 друк. аркуш.
Падпісана да друку 29 студзеня ў 14.00.

ЗАСНАВАЛЬНІК: гандлёва-прамысловая фірма „Івацэвічы". Рэгістрацыйны нумар 1147.

Рэдактар Лідзія ЦАЛУЙКА.
НАШ АДРАС: 225250, г. Івацэвічы, вул. Свярдлова, 5, рэдакцыя „Газеты Уладзіміра Кудзінава". Тэлефон 2-12-09.

Індэкс 63959. *Тыраж 2.000 экз. Заказ № 204*